

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סרון ראובן קינן ז"ל

בן אהובה ואליהו

נולד בטבריה

בתאריך י"ח באדר תשט"ו, 12/3/1955

התגורר בחיפה

התגייס באוגוסט 1973

שרת במשטרה הצבאית

נפל בעת מילוי תפקידו

בתאריך כ' בטבת תשנ"ד, 2/1/1994

נקבר בבית העלמין הצבאי החיפה

אזור: ג חלקה: 1 שורה: 7 קבר: 2

הותיר אחריו אישה, שלושה ילדים, הורים,

שני אחים ואחות

בן 38 בנפלו

קורות חיים

בן אהובה ואליהו וקנין. נולד ביום י"ח באדר תשט"ו (12.3.1955) בטבריה. אח בכור ליונתן, מאירה ואיתי, נכד ראשון לסבו וסבתו מצד אמו. ראובן היה מוקף תמיד בחום ואהבה וקשור מאוד לבית ולמשפחה. בשנותיו הראשונות עקרה משפחתו מטבריה לבית שמש בעקבות מקום העבודה של אבי המשפחה. ראובן למד בבית-הספר היסודי "עדיהו", בבית שמש, והמשיך בבית-הספר התיכון "אורט נביאים", בירושלים. כילד, היה ראובן פעיל בגדנ"ע אוויר, ואף השתתף בקורס דאייה, תחילה כחניך ולאחר מספר שנים הפך למדריך. ראובן היה ספורטאי מצטיין ועסק בהתעמלות קרקע. הוא גם כתב מספר מאמרים לעיתון המקומי, עסק באמנות ויצר באמייל.

ראובן התגייס לצה"ל בתחילת אוגוסט 1973 והצטרף לחיל האוויר. את תחילת שירותו הצבאי עשה בבסיס בתל נוף. במהלך המלחמה אירע פיצוץ בצינור שהיה סמוך למקום הימצאו של ראובן והוא נפגע פגיעה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

קשה באוזנו. מאוחר יותר עבר ראובן לבסיס סודי בדרום, שם סיים את שירותו הסדיר. בתחילת ספטמבר 1975 התגייס ראובן לשירות הקבע.

במהלך שירותו הכיר ראובן את ענת. בין השניים ניצתה אש האהבה, ובשנת 1976 נישאו. במהלך השנים נולדו שלושת ילדיהם - אורן, עדי ואיתן. כשנה לאחר נישואיהם עברו ראובן וענת להתגורר בחיפה, וראובן הועבר לתפקידי הדרכה בבית-הספר "הטכני" בחיפה. ראובן סיים מסלול לימודי הוראה ולימודי מכונות, יצא לקורס קצינים טכניים, וסיימו בהצלחה. במסגרת שירותו הצבאי, זכה ראובן לאחת לתגמולים על פועלו. הוא קיבל קורס למדריכי ספורט בווינגייט, וסיימו בהצלחה רבה. במהלך שירותו הצבאי נבחר ראובן כחייל מצטיין. בנוסף, השתתף ראובן בקורס לגרפיקה באוניברסיטת חיפה, ונהנה ממנו הנאה רבה. את פרויקט הסיום שלו - ספרון מאויר, הקדיש ראובן לבנו הבכור אורן, ושילב בו טקסט ואיורים פרי דמיונו. במלאת שלושים וחמש שנה לענת, ארגן לה ראובן מסיבת הפתעה רבת משתתפים ביום הולדתה, הכין למענה שירון של שירי ארץ ישראל ושירי אהבה שליקט, אייר והקדיש לה. כשלוש שנים לפני נפילתו, עבר ראובן לחיל המשטרה הצבאית, לתפקידו האחרון, מפקד אגף החקירות במתקן כליאה "פרעה" וקודם לדרגת רס"ן.

ראובן נפל בעת שירותו בתאונת דרכים, שאירעה ביום כ' בטבת תשנ"ד (2.1.1994) בכביש החוף, סמוך לתחנת הכוח בחדרה, שעה שהיה בדרכו הביתה לאחר תורנות שבת. בן שלושים ותשע היה בנופלו. הוא הותיר אחריו אשה, שלושה ילדים, הורים, שני אחים ואחות. ראובן הובא למנוחות בבית העלמין בחיפה.

במכתב ניחומים למשפחה כתב הרמטכ"ל אהוד ברק: "תפקידו של ראובן דרש אחריות ורגישות מיוחדת במינה. הוא תואר על ידי מפקדיו כאדם מקצועי מאוד, ביצע תפקידו ברמה גבוהה, והוביל את פקודיו להישגים גבוהים ביחידה." חייליו וקציני היחידה בה שירת כתבו: "רובי, כך נהגנו לכנות אותך בחיבה רבה ביחידה. אישיותך היתה רוויה ברגש, ברוח ובאצילות נפש. עבורנו נחשבת לאב, בזכות יכולתך להרגיע ולתת עצות חכמות ובוגרות בעבודה ובתחומים האישיים. תמיד הפגנת רצון עז לעזור לכל מי שפנה אליך ביחידה ומחוצה לה. במשך השנתיים בהן שירתת ביחידה נקשרנו אליך ולשמחת החיים שלך, לאיכפתיות ולרצינות שהפגנת לאורך כל הדרך, למחמאות, ולהטפות המוסר שהשמעת באוזנינו. חסרונוך מכביד על לבנו, ננצור את דמותך לעד." רעייתו וילדיו נפרדו ממנו בשיר שכתבו לזכרו: "ראובן, שבריר של שנייה וכל שנות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הוא החיוך/. אותו חיוך שמחק ופטר כל בעיה, / חיוך שנשאר מיותרם,
נשקף אלינו מבעד לתמונות, / מלווה בזכרונות מתוקים ובלתי נשכחים. /
החלל שהותרת פה גדול, גדול עד מאוד. / המרץ הבלתי נדלה, שמחת
החיים, טוב הלב/ והנתינה האין סופית... הכל כבה, נדס. / והלב צובט,
צובט עד כאב. / וכך, ללא הכנה, הצטרפת לצבא הכוכבים. / וכמו בחיים
תקשט נשמתך את החלל האין סופי בין המלאכים. / לא נפרדנו ממך,
ראובן, תמיד ובכל מקום תלווה אותנו. / רוחך נמצאת ותהיה אתנו לאורך
כל הדרך וזכרך נצור עמנו לעד. "

משפחתו הנציחה את זכרו בהקמת גן משחקים הנושא את שמו במרכזה
של שכונה חדשה בבית שמש, וכן בבית הכנסת בעיר.

אמו כתבה: "ראובן הותיר אותנו מהורהרים ומכונסים בתוך עצמנו,
אכולי ספקות, עם הרבה שאלות פתוחות ללא תשובות. ראובן, מבטיחים
אנו להמשיך את דרכך, אנחנו אוהבים אותך כתמיד - לעולם. מלה אחת -
תודה ראובן (רובי). ביודעי את מגבלות תפקידך הקשה, לא פעם רציתי
לשאול, להתוודות בפניך, אבל פחדתי פן אגזול מזמנך או אחבל
בשליחותך, ולכן, שאלתי מעט וחשבתי הרבה. ההחלטה לכתוב שורות
מעטות כרסמה במחשבותי, חשתי, שמהו ידחפני לקוראן בזמני החופשי.
רצון עז היה לי, ועדיין יש לי להדביק לפניך נשיקת אם לבנה האהוב,
ללחוץ את ידיך בהערצה ובהערכה לכל מעשיך. האסון שפקד אותי גילה
לי את החלק החיובי שהיה ברשותך בתפקידך הצבאיים והאזרחיים
שגם הם היו מלאי תוכן. תמיד ידעתי שאקבל את עזרתך כשאדרוש, אבל,
האבל הוא גדול, כי טיב עזרתך תמיד משובחת ועל הצד הכי טוב
שביכולתך. אני זוכרת, כשהיית צעיר, ידעת לבחון מצבים לפי הסתכלותך
החדה והרגישה. נרתמת לעזרת הקטנים, הזקנים וכלל החברה.

"מבלי להתערב בדבריך, הייתי מאוד קרובה אליך וחשתי את העובר
עליך. אהבת מאד את הוריי ומשפחתך, אהבת את אשתך וילדיך בהערצה
רבה והשלכת חוס ואהבה על האחים שלך, תמיד בחיוך והערכה. מרגע
שנולדת נפעמתי מהחיוך הלבבי, מהטון הרגוע שבדבריך כלפי הזולת.
נפעמתי לא פחות מהדאגה למקבל את שירותך במסירות, בדינמיות
ובשלמות. נהגת להפעיל את כל כלי העזר שברשותך לצורך הפקת
מקסימום היעילות באותו מתן שירות ומעבר לכל, נפעמתי מהנפש
הענווה, מהנשמה והאדם שבך. ראיתי אותך עובד, 'נופל מהרגליים'
ובשום אופן לא מפגין עייפות. ראיתי אותך עמוס משימות ואף פעם לא
נוזף. ראיתי אותך סחוט ורק מחייך. אפשר לכתוב עליך הרבה, אבל, רק

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

התכוונתי לכתוב לך מלה אחת, שתבטא את רגשי הלב השבור של אמא.
על המסירות והיעילות שהובילו אותך עד היום האחרון בחייך, רק רציתי
לומר לך ראובן מלה אחת, לקדש את זכרך במילת תודה מאמא...
מההורים והאחים האוהבים".

